

צ'ה ועל כוונה זו באו אותיות מ"ץ במלה וחתץ בא"ח ב"ש רמז ע"ש של י"ה והת" דתתן היא מה" אותיי יחידים דסטרא דשתאלא שהם בנ"ד ח"ט והה' דתלה היא מה' אותיות דסטרא דקדושה מורים על קדושה יחין ים דסערת השתחנת שהם בגיד חיש והה התנה הית מהיות הסערת הקדובה תורים עב קרושה. מהחיות השם ושל מתן כסקר לתין תורה השם ושל על מעוד במיד מיש של מתן כסקר לתין תורה השב החשובה אל מנו בסער לתין מורה השב החשובה אל מנו בסער לתי הדשובה אותר בשל מישובה על מישוב של מור בשל מישובה של מישובה בשל מישובה של מישובה של מישובה בשל מישובה של מישובה בשל מישובה בשל מישובה בשל מישובה בשל מישובה בשל מישובה בשל מישובה של מישובה בשל מי ואותנו הוליא משם ההוא קרא נתי משמע ליה מדכחיב כי ישאלך בנך מחר גו' דנאמר כן גם לדורות הבאים וקיל:

דך קין בד"ה ה"ג שעומדים כו' דלה יתכן שיהה המומור ב' פסוקים כו' עכ"ל ובספר מהלים שלפנינו יש מזמור שאין בו רק שני פסוקים הללו את ה' כל גוים ונו' וק"ל: בא"ד וח"ש דקהמרים כו' דמתחיל הלל הגדול מכי יעקב בחר לו יה דהוי תהלת המזמור ט׳ עכ"ל ק"ק דאכתו קרא דכי יעקב בחר וגו׳ לא סוה תהלת המומור אלא קרא דלקמיה הללויה כי טוב ה' ונו' וק"ל : עיב בפרשב"ם בר"ה צריך שיזכיר יציחת כו' ובשחר מועדים במה מלינו מפסח עכ"ל ויש לתת טעם אמאי לא נילף נמי שבת במה מלינו אבל הר"ן כתב דנילף שאר י"ע במה מלינו משבת ודו"ק: בד"ה ה"צ כתיב הכא למען מזטר ונו' זכתיב התם את יום השבת עכ"ל ק"ק דבשבת גופיה בדברות שניות כתיב וזכרת כי עבד היית בארץ מלרים וגו' והפשר לומר דזכירת יליחת ממלרים קחמר דנילףמנ"ש להזכיר בקידוש הבל בדברות שניות לה כתיב רק זכירת עבודת מלרים הבל מדברי התוספות נרחה דיליחת מלרים סייט נמי עבודת מלרים ודו"ק: רגום' בד"ה רביעי אומר ט' קימעא לסתות מים יכנס ט' ובעי למסתי חמרא כו' עכ"ל כא"ל:

היא דף קיז ע"א הללויה וידידיה וכסיה כו' ופירשב"ס הללויה כתו הלול כגון תחחיה וכתו כם יה כו' ע"ש אבל א"כ לא חוה צריך לפרש לתיד הוא הללויה בהלולים הרבה ונהחה לפרש גבי כסיה וידידיה אי של הבל איכ לא חוה לריך לפרש לחיד אחד האו כשור ובשהי ובש כי יו בי עוד הבל היו בל או הבלים הבל הבל הוה בל היו בל בר פיק ורעי וחוד של הים מינות מו היו היו במחר ביד חיכה ולח כן בימי דוד שכבר חיה פסל מיכה מלק ועבר בים ירה זה פסל מיכה וי'ל רבים היה בסחר ביד חיכה ולח כן בימי דוד שכבר חיה פסל מיכה מטרסם: בלשירוח כנגד כו' לאו דווקאבל שירוח כו' דודאי יש הרכה דאינן מפורשין אלא כנגד לבור והרכה מפורסם: בר שירוח כנגד כו' נחו דווקח בנ שירוח כזי דודחי שהרנה דמין מפורשן הנה כנגד כנור והרבה
דמפורשן נגד עלמי אלה דפליני שירוח וחשושבחה הנאחרים סחמה! ברצרוח וניגון לע"ל כו' פרשב"ם ולה
דמפורשן נגד עלמי אלה דפליני שירוח וחשושבחה הואחרי בר"פ פילד מעברין, לאח טלה ועד אין עד
דמפורשן עלמיות ללה דכחיב כי לא לעולם אריב ולא לנלא אקליוף גו' וע"ש בחידושיט וק"ל: אברר לא לנ
הפסק עולמיות ללה דכחיב כי לא לעולם אריב ולא לנלא אקליוף גו' וע"ש בחידושיט וק"ל: אברר לא לנ
הי כו' ע"פ ח"ש ויסע חלאך אלהים אין אלהים פכ"ח ללא דיין שהיו נחנין בדין אם להכלל אם להאבד
כו' בפרש בחודש ווה שהתפללו בלשון פפול לא לנו ר"ל לא לנו וכשבילנו הלילנו ה' כי לא לנו דו כי מפרש"י בחומש זוה שהתפללו בלשון כפול לא לנו ר"ל לא לנו ובשבילנו חלילנו ה' כי לא לנו זכות
כי אם לשתך תן גו' לתה יאתרו הגוים גו' זרות הקדש משיבה דכן אנשה לתעני זכן בכל היו דמייתו
כי' מסהיו בעת לרה התפללו כן לא לנו ה' גו' זיש לדקדק בזה לתאי דאתר' "פ"ק דב"ב דוד כהם שפר
כו' מסייו בעת לרה התפללו כן לא לנו ה' גו' זיש לדקדק בזה לתאי דאתר' "פ"ק דב"ב דוד כהם שפר
ה' גו' זיוחר קשה להני תאא מתוקיה ותגניה כו' תדדכי ואסחר אתרומו שהיו זמן רב לתר דוד ולפירוש
רש" דלא פליגי אלא כ"א מהני תאא מוסיף ותגניה כו' תדדכי ואסחר אתרומו שהיו זמן רב לתר דודיב בהל חודים בהגלת
ה"ל גו' הללויה דבתריה ריש פרקא כי זכן הוא בספרי השלים שלנו דבל הכך רשובי בהל הוו ריש
פרקא ושל משלה הללוה היכא שאוי בהלא או מכל דבר הוא בוף פרקא והיינו כרב חשדא דכולהו שוף
פרקא ויש לתח עשם לתה ילאו אלו דחשיב הכא תן הכלל דהכל מודים כתו דהוו ריש פירקא זובראה
פרקא ויש לתח עשם לתה ילאו אלו דחשיב הכא תן הכלל דהכל מודים כתו דהוו ריש פירקא זובראה
בהתליק " דבר גו' שברא שמטיים בהסלה כיון שתחתיל החלה כת"ש התום' בפ"ב דברכות גבי כל פששה פרקח ויש כחת עום לחד להו המושר הכה תן העלל האל מחיים כמו למו יו של כין קדום להי בההלת ה' דבר גו' פגרא מוסיים בחהלה כיון שמחתיל תהלה במ"ש החום" כפלק דברכות גדיל פדש שחביבה על דוד כו' א"ל כ הללויה דבתריה ריש פרקא ובחאוות רשטים האבד סברא הוא דלא הוה הללויה פוף פרקא לדאמריק בחדרשות שע"ב אין אומרים הלל ביום שביטי של פשח לפי שטבעו בו החלרים וה"ל און לומר הללויה על אבידת הרשטים אלא דהוה ר"ב דבחריה וכן ייל בתחל בדרך ישהה עלכן וה"ל אין לומר הללוה על אבידת הרשעים אלא דהוה ר"פ דבתריה זכן ייל במנחל בדרך ישחה על כן ירים ראש דמספר באבדן של רשעים דאין לומר בחו הלל אל הוא ריש פידקא דבתריה וכשטומדים בית ה" הללויה גי עספרים שלהם יוה היש פידקא ומרש בחום" אבל בספרים שלפניט אי שני פידקא דמים ללוה כי עוב הי צו" והייע טעמא דאי הוה שוף פידקא או שוף פידקא אלא שהוא ריש פוקא הללוה כי עוב הוא נחינת טעם להלליה ונשכל עוב נו" שמטיים בו ההלתו עותדת לעד אין לסיים בו הללוה במו בחהלת הי צו" רדלעיל דריק : לדב דצלותא מלמית עותדת לעד אין לסיים בו הללוה במו בחהלת הי צו" רדלעיל דריק : לדב דצלותא מלמית הלה הכרהם כו עד מן אברהם אבל תון דוד אין לותר בחבלים אברהם אבל העום ודי בידע היא ולא שייך להחפלל בוסוח שהרי אנו מחפללין על למיתחו ויש לו לחלות בזכוח אחרים אבל הקטו מגן דוד גבי קריאת חורה לקיים התקרא ועשורה לדים להי אברהם כו הוא מעור בדרים אות הקטוה לגבי קריאת ניאים בהפעורה וקיל התקרא ועשורה להי אבה בל היא עם אברהם כו הוא מעור בידה בהוג הוא תהלת דבר ה" עם אברהם כו הוא מעור בידה בהחוב הוא תהלה בר ה" עם אברהם כו הוא מעור בידה בהחוב הוא תהלה בר ה" עם אברהם כו הוא מעור בידה בהחוב הוא תהלה בר ה" עם אברהם כו הוא מעור ב" בה הבחוב הוא תהלת דבר ה" עם אברהם כו הוא מעור ב" בהיה לנוי צדול וגם ואברך ואבדלה גו" אבל לא בירך עתה בכל בליון מופור דברים אואה מעשה לב " שהויה לנוי צדול וגם ואברך ואבדלה צו" אבל לא בירך עתה בכל בליון ין שאומרים אלהי אכרהם כו׳ הוא מכואר שזה הכחוב הוא חחלת דבר ה׳ עם אברהם ולא נאמר אלא בלשון סיפור דברים שזאה אעשה לך שתהיה לעני גדול וגם ואברף הג' אבל לא פירך עתה בכל זה אלא שבשר לו עתה על כל העובה וברכה שיחן לו ולבנו ולבן בנו זאה הראיה שדברים אלו בעלחם זה אלא שבשר לו עתה על כל העובה וברכה שיחן לו ולבנו ולבן בנו זאה הראיה שדברים אלו בעלחם נאחר שוב ואברהם היו יהיה לעי גדול ניתן לאברהם אחר שהיו הוא ושרה אשחו עקרים וזהו שאומרים אלהי אברחם ביו בה אחר ואברה שאומרים אלהי לברחם כי זה כת אלהי שיה זה לעי גדול ניתן לאברחם אחר ואברהם האחר ואברק שזה כת אלהי לא במלח באור ואברהם אחר ואברהם שאמר לא ממלח באברהם אלא במלחם את לתקים באברהם אחר הברכה שאמר

דף קבור בד"ה מתקיף לה כו' והתם לא מייתי מאכלו כו' לא בעיק כוונה כולי האי כמו בתפלה ותקיעה כו' עכ"ל [א]נ"ע לחלק התם בהכי דהא רבא מייתי התם מכפאו

ואכל מצה אחקיעה ועיין שם בתוספות תירוץ אחר בזה וק"ל: בד"ה והדר אכל חסא כו' דהגדם הום הפסק כו' ולא מפטר בברכם של שיבול ראשון כו' עכ"ל היוטו בברכת בורא פה"א שהוא ברכת הנהנם ה"ל הגדם הום בפרכת בורא פה"א ברכת הנהנם ה"ל הגדם הפסק אבל בברכת מרור לא הום הפסק כמ"ש התוספות לעיל לרב חסדא מ"ד אשופר כו' וק"ל: בא"ד למה שאר יורקות באון מהלם כו' ולא שייך כאן חבולות אלא בתרי כו' עכ"ל שכתב שם הטעם שאין לומר ב' ברטת כאחד כו' דהיינו כאן חבולות אלא בתרי כו' עכ"ל שכתב שם הטעם שאין לומר ב' ברטת כאחד כו' דהיינו דאין שופין מטת חבילות ועל זה קאמרי דהכא פייכי ב' ברכות כא' כיון דאינה אלא מטה ה' ואינה דומה לקידום ולבחמ"ז כדלעיל וק"ל: בד"דה אתי מרור כו' וכ"ם דאי לא הוה מרור אפילו מדרבכן דמפטל לה מצה כדמשמע כי' עב"ל דלה הוה מרור רשות ומבטל למצה דמניה וק"ל : בד"ה אלא אמר רב אשי כי' ונקטי רבכן אפילי משום הלל כי' עכ"ל דלרידהו ביון דאית להו בעלמא דמבטלות ושאני הכא דבלי קרא דשרי נמי ע"י כריבה כמ"ש התושפות לבסוף א"כ לא הל"ל אפילו זה בפני שלמו כו' דאדרבה דוה בפני שלמו כו' עדיף להו אלא תכשירות הלל דבעלמא אין מבעלין ואין חילוק בין כרך ובין לא כרך והכי גלי קרא להדרים לפי סברת הלל דבעלמא אין מבעלין ואין חילוק בין כרך ובין לא כרך והכי גלי קרא להדרים עדיפא קאמרי רבתן שפיר אפילי זה בפני עלמו כי' אך לא ידעלא פוי הבריה לומר להלל דלא גלי קרא אלא לכתחלה יש לכרוך אימא דאף לעישבא קאמר קרא ועיין בזה במרדכי וק"ל: בדרה כל שעיבולי כי' שירוש בקונערם ט' ה"ל העך פירות כמו נהמא ולריך כו' עב"ל אין זה פירש"י ולא פירוש רשב"ם הכא דאיכא לפרוש כדבריהם ור"ל כמו והמא דגור בזה ועולה מפום סרך הרומה דבני עושה בו פלישי ואשתנוה אקרא והתקדשתם וקיל: בא"ד וכי לא ידע המקשה דאיכא למיחש דלמא נגע בדקאמר רב פפא כו' עב"ל ר"ל דמקשה הוא ניהו רב פפא דקאמר או ס"ד לא לריך לשקועיה נט"י ל"ל כו' דו"ק : בא"ד ולפשול את נופו בדתגן כו' הא יולא מהן דם אין נאכלין בידים כו' עכ"ל לא הבנתי 'ראייתם דהתם לאו משום הא דמשקה הוא אלא שהבשר נעשה מוכשר ע"י הדם כדפרכינן התם הא יצא מהן דם כו' והא אין ב' עושה ג' בחולין ודו"ק: בא"ד ואמרי נמי בסדר הסיבה הביתו להם יין כו' דקאמר הסיט הביאו להם מים כו' עכ"ל כל"ל וברייתא היא בפ' כילד מברכיו[ב] מיהו התוספות כתבו עם טעם אחר לנטילת ידו א' ליין דאינו אלא משום כבוד ברכה ודו"ק: ע"ב בא"ד לפי שנטילה שפט להו "נפילטר זו ליין לנים מנח מפים פנח בכ"ל כל"ל והוא מסקנת חירולא אדלעיל בליים וא היחה לשם קדושה ולכך סבר המקשה כו' עכ"ל כל"ל והוא מסקנת חירולא אדלעיל דלפי פי' זה דנטילה ראשונה דטיבול לו משום קדושה הוא כמו נהמא ניחא דהוה סבר המקשה דהיינו רב פפא דליכא למנזר ביה שמא יגע ודו"ק: בד"ה אסוחי כו' מימה מה לריך להאי טעמא ח"ל כו' לא חיתה לשם קדושה כו' עכ"ל היינו לפיטתה דלעיל מיהו גם בזה נכאה טעמא ח"ל כו' לא חיתה לשם קדושה כו' עכ"ל היינו לפיטתה דלעיל מיהו גם בזה נכאה ליישב כיון דנקט במלחיה טיבול שני אגב טיבול ראשון הולרך למימר האי טעמא דאסוחי מסח כי) ודו"ק: בד"ה ידי מלה כו' וא"ת כיון שאין במרור זה מלוה מדרבנן כו' עכ"ל קשעא הוא דקאמר דאין בזה המרור אפילו מלוה דרבנן מיהו א"ד דהוה מלוה דרבנן במרור הזה מקשי ליבטיל מרור דרבנן מלה דאורייתא אפילו בזמן הזה לרבא וק"ל :

דף כמים גמי אמר אביי הלכך לריך לקסויי ולריך כו' זכר לפים ח"ב דר"י כו' כל"ל : תום' בד"ה מה דרט כו' וכן פסק רב אלפס דלריך לבלוע על ב' ככרות ביום טוב כו' והטעם לפי שהיה לחם משנה כו' עכ"ל ומיהו לגבי פסח לא לריך ב' ככרות אלא דסני בה' שלימה וה' פרוסה ולה לריך מלה ג' כמ"ם התוספית ועיין בזה ברה"ם ודו"ק: בד'ד תנרי הרך כו' וכן עשה הר"י בסדרו חרוסת זכר לעיע עב"ל וזה סותר מה שכתב בסדרו דבעי חרוסת לעבול ראשון דלא שייך בזה זכר לעיע וכ"כ החוס' לעיל וק"ל : צ"ב במתני' על בתי אבותינו במלרים שנאמר ואמרהם זבה פסח וגו' מלה זו ע"ש שלנאלו אבותינו ממלרים שנאמר ויאפו את הבלק אשר הוליאו וגו' מרור ע"ש כו' במלרים שנאמר וימררו את חייהם כו' ונאכל שם מן הובחים ומן הפסחים כו' כל"ל : בכן' מאן אמר אגדתא כו' אמרו רב ששת כו' כל"ל : תוס' בד"ה חותם בנאולה כו' ופליגא במלחיה רבי טרפון ורבי עקיבה רבי טרפון סבר אינו חותם כו' וקי"ל הלכה כר' עקיבה מחברו כו' עב"ל בליל ולר' טרפון הא דקאמר ת"ק חותם בגאולה סיינו ומסיים בסופה גאל ישראל אבל איט מותם בברוך ועיין לקמן בפי' רשב"ם וק"ל : בדיה ה"ג ונאמר לפניו שירה חדשה וכן ונודה לך שיר חדש על כו' עב"ל כן היה בנוסחתם וכ"ה במרדכי ע"ש ושירה חדשה על גאולת

וכן ונודה כך שיר חדש על כדי עב"ל כן היה בנוסחתם וב"ה במודרבי ע"ם ושירה הדשה על נחולת מלדים הלב בטסחת שלפניט ליוט אלת ונודה לך שיר חדש על גלולה עתידה כי ו וק"ל:
ח"א דף כשו ע"א זכר לעיע כי לשעת השלת תרור יוסרו יועררו הייהם בעבודה קשה פחתר ונו"
וגרי לקושש קש לחכן וריא דקאחר זכר לחפות לפי החודש שלחנו החום" יש לעשות חרוסת גם בשאר
פירות שדחל בשיר השירים אלל בשמעתין לא נקע אלא זכר לתפוח והיינו דיש לוטור הנום דכל עודה כך
שררון שדחל בשיר השירים אלל בשמעתין לא נקע אלא זכר לתפוח והיינו דיש לוטור הנום דכל עוד
שתררו חייהם היו יולדות ברייות כלש חחת החפוח ונו" כדאחריון. בתסכת סוטה ולקיים ח"ש פן ירבה כן
שררון בננות ותשיים כו" ענינו שביום שתחת לכו של אדם יוטור תחלת שפלתו וגנותו שלא אזות
ירבה : מתחדול בננות ותשיים כו" ענינו שביום שתחת לכו של אדם יוטור תחלת שפלתו וגנותו שלא אזות דעתו עליו ומה"ט דורט נמו מארמי אובד אבי וע"כ בעי לאודויי ולשבוחי טפי וק"ל : ע"ב כל מי שלא אמר ג' דברים אלו בפסח לא ילא ידי תוכחו פסח מלה וותרור פסח על שום מה כו' לא מלי כו בשאר מלוח דבעיא שיהמר בהן על שם מה דסגי להו בברכה על המלוה אבל טעם הענין הוא מפורש ברפיק דובחים דכל שיתתר בהן על שם חה דעבי לגו לפנו שם יו את המהי לעם שם השפין שלה לבתן ועוסם הענין מוכרם שם הזכוים הזכוים שלה לגתן לשרין חוץ מן הפסח וחשלת דפסולין שלה לבתן ועוסם הענין מוכרם שם לפני המהי קירוב לקדושה דהייט וביחה לשתה וע"ל אריב דבם אכילה הכעלים יהיה מפורש לכתה לקרב אל הקדושה וז"ש פסח על שם שפסח הקב"ה כו' שכבר היו ישראל במלרים תחח ממשלת קליפות השומאה לעבוד ע"ז שה במ"ש שקלי שיניו שלוכו ובזכיחה הספח ומאכילה פלאן שהיא חושבת חלירים כלו לקרב אל השפירה וכן מייחי ליה מואחרהם זכח פסח דמשמע ליה בליכלית פסחן שהיא חושבת העלירים בלו לקרב אל השפירה ליה מואחרהם וכח פסח דמשמע ליה בליכלית פסחן מיירי דהזביחה כבר מפורש כה לשמה דכחיב (וזכחחם) זבח פסח לה' כדהמריגן החם וחמר דגם במרור בעי שיאמר ע"ש מה דהיינו נמי בשיעבוד מלרים הקשה חחח ממשלח הטומאה ובעי לזה זכירה בפה דכחיב בעי שיחתר עים מה דהיינו נתי כשיעטוד וערים הקשה התת מתשנת השותה ובעי כוה זכורה בפה דכתיב
וזכרת כי עבד ע' זופדף ה' זע' מלינו זכירה בפה כמו זכור לה לשר עשה לך וגו' זוכור לת יום השבת
ונו' דהיינו שיוצור בפה שרחקר מן העותחה לקרבך אל השבינה ומרוד שהוא חזרת חתלתו רך ומוש קשה
ונור' דהיינו שיוצור בפה שרחקר מני שלתרו חותר שבתקומו מ' רבוא קליפות כו' ע"ש וכן לענין
אורה על זה כמפועד מי"ב דבל היות מצור מי"ב בי מורים מצור מי"ב בי מורים מיינור מי"ב בי מורים מיינור מיינ אבילה חלה כחיב ז' ימים חארל עליו חלות גו' למען חוכור את יום לאהן וגו' דהיינו שחזבות ערתק את הטוחלה שהוא כה שאור שבעיסה לקרבך אל הקרושה באכילת חלה כאכילת כהן במנחות לקרב אל ארו כקב כן מחום כל שאור גו' וכמ"ש ומי מעבב שאור שבעיסה כו' וו"ש מצוח האכל במקום קדוש וכמ"ש גבי מנחה כי כל שאור גו' וכמ"ש ומי מקדש קדשים היא ואין ראוי להיות בה חמץ מסטרא דשמאלא דהייט מחוך הקדושה וסטרא דימינא מסיים כי קדש קדשים היא ואין ראוי להיות בה חמץ מסטרא דשמאלא וזהו טעם אכילת מלה בליל פסח כדמיון התנחה לגבי כהן כי או נתקדשו כל ישראל להבדיל בין ישראל וזהו טעם הכינת חנה בכי שפח בדתיון התנחה נגבי יטושי זו נחקדשו כל ישרה להבדיל בין שרה.
למלרים ולני שמורים הוא מחויקים וחם מחויקים וסטרא דשמאלא להדבק בקדושה והרמו בזה מלח מלה ומלת חמץ
שהם שים באוסיות מ"ל אלא שיש בהם חילוף ח" דמון החה ה" דמלה ונקדים בזה מה שמעהי דרך רמז
במה שאמוץל אין המלום קרויה אלא על מי שנותרה כי אוחיות מ"ל החלת אוחיות מלוה המה בא"ח בימה שאמול המלוח שם של ד" ואוחיות ו"ה הם גמר אוחיות של מלוה הוא רמז דעיקר מלוה נמרה שהרי
המלחה שם י"ה החלה שם של ד" אינו מפורש רק רמו בא"ח ב"ש ונמר מלוה מפורש סוף השם בכחיבה!

קרני ראם [א] צ'ש לחלק . נ"ב לדשת סמום' לחלק דסיכי דרוצה באכילתו וא"כ כתן שנהנה ודאי מהני אף בלא כונה משא"כ בכפאו של אכילתו ל"ח זה כמחשסק בחלכים משום דהרי איש חפן באכילתו ומש"ם בכפאו ואכל ראיה ולאו מהכא ושייש בסוגיא ותכין : [ב] מיהו החום' ניב מיהו בסוגיא א"א לפרש משים ככוד ברכה דבוטעל שתי ידיו ל"מ כטוד ברכה דמחשב כגסי רוח שיי"ש בחום' :